

A konyha lakói

Egy hideg téli napon a konyha lakói ugyanúgy álldogáltak a polcokon, mint bármelyik más napon, de mégis tudták, hogy ez a nap valahogy más, mint a többi. Karácsony napja van és ilyenkor mindig hatalmas a sürgés-forgás a konyhában. Anya egész nap szalad majd, süt-főz, Dominik pedig időnként be-beles a konyhába, hogy elcsenjen néhány falat süteményt az asztalról.

Kint hatalmas pelyhekben hullott a hó és a Szomorú Sajtszeletelő lány a polc legtetetjén, egy szomorkás dalt dúdolt csendesen.

- Mi a baj? – kiáltott át a szemközti polcon álló, magára mindig oly sokat adó, Dadogó Diótörő. Mindig is kedvelte a lányt, azonban a Szomorú Sajtszeletelő lány többnyire csak állt és szomorkodott. Néha visszaválaszolt a diótörőnek, ha az valamiről kérdezte, de különösebb figyelemre sosem méltatta.
- Csak énekelgetek... – sóhajtott a sajtszeletelő lány. – Érzem, hogy ma biztosan kidobnak. – kesergett.
- Miért dobnának ki? – érdeklődött a diótörő. – Karácsony van. Ma nincs idő selejtezésre. Sok a munka, sütés-főzés, sürgés-forgás. Ma biztosan nem dobják ki egyikünket sem.
- Nem vagyok már a régi – zokogott a Szomorú Sajtszeletelő. – Már a sajtot szeletelni sem tudom, csak darabolom. Régi elnyűtt vacak lettem. Oda vannak az erős fogaim. Mi lesz velem?!
- Nem úgy van az! – szólt a diótörő. – Én sem vagyok már egy mai darab, dadogok is diótörés közben, de azért csinálom a dolgom, a magam tudása szerint. Ha ennyire futja, akkor ennyi. De kár ezen búslakodni, hiszen előbb-utóbb mindenannyiunknak mennünk kell. Mióta itt vagyok számtalan lakó cserélődött a polcokon. A zománcos edények helyére jöttek a teflonos fazekak, a régi virágos csészék helyén pedig már évek óta azok a modern, színes poharak állnak. Nézd, ott melletted régen egy igazi úr állt, a hálós üveges szódásszifon, most meg a nyegle műanyag áll a helyén. Micsoda idők... – sóhajtott.
- Igen, emlékszem még rá – válaszolta a sajtszeletelő lány. – Oly régen vagyok már itt, hogy még erre is emlékszem.

Ekkor a sarokból felkiáltott az Egéreleresztő Egérfogó:

- Mi ez a sápítózás, nyivákolás? Csak nem macska van a környéken? – hahotázta.
- Erre már a Szomorú Sajtszeletelő lány is elnevette magát:
- Csak én vagyok megint – mondta. – Tudod, megint elszomorodtam, drága egérfogóm.
 - Ugyan már, kár sírni. Mindannyian régi darabok vagyunk, mindenkit kidobnak majd, de biztosan nem ma, hiszen karácsony van. Nem szomorkodni kell ilyenkor, hanem ünnepelni. Ráadásul itt vagyunk egymásnak, a három jó barát, ünnepeljünk inkább együtt. Drága Szomorú

Sajtszeletelőm, töröld le a könnyeidet és élvezzük a mai napot, mint mindenki más. - mosolygott az Egérellesztő Egérfogó.

A Szomorú Sajtszeletelő lány megtörölte az arcoskáját, majd rázendített egy másik nótára, egy vidámabb igazi karácsonyi dallamra. Alatta a kis csészék csilingelve kísérték a szólamot. A vidám teáskanna trombitálni kezdett a tűzön és a villák, kanalak, mind-mind csörögve ropták a fiók mélyén. Az öreg tálalószekrény ekkor felnyögött:

- Lassabban barátaim, én sem vagyok már mai darab, de azért remélem még maradok.

Ekkor Anya futott be a konyhába, így mindenki elcsendesedett. Kötényt kötött magára és az edényeket kezdte előkészíteni.

- Hamarosan nagyon finom illat lesz – szólt halkán az Egérellesztő Egérfogó és a kis csészékre kacsintott.

Anya lisztet vett ki a szekrényből és minden egyéb olyan dolgot, ami a sütéshez kellett. Keze kapkodva járt, mint valami robotnak, látszott, hogy siet. Ekkor véletlenül leborította a kis fém dobozt, melyben az evőeszközök szárítkoztak a mosogató szélén az alapos fürdetés után.

- Ó, már csak ez kellett – nyögte. – Ez a sok ócskaság mindenhol... – sóhajtott. – Nem is tudom, miért ragaszkodom így minden régi lomhoz.

Ekkor a Szomorú Sajtszeletelő elmorzsolt egy könnycseppet a szeme sarkában és halkán súgta a Dadogó Diótörő felé:

- Látod, én megmondtam – majd néma zokogásban tört ki.

A diótörő legszívesebben magához ölelte volna a lányt, hogy megvigasztalja, de mozdulni nem tudott, hát állt szótlanul és csak legyintett.

Dominik lépett a konyhába. Hirtelen feltépte a fiókot és túrni kezdett benne, mint aki nagyon keres valamit, de fogalma sincs róla, hogy mi lehet az.

- Kisfiam, mégis mit keresel ilyen hévvel? – érdeklődött Anya.
- Ötletem van! Óriási ötletem, csak még nem tudom, hogy miből készíthetem el – mondta Dominik.
- Mégis miféle ötlet? Hátha tudok segíteni – szólt szelíden Anya.
- Papának szeretnék egy olyan gépet készíteni, mellyel időutazó lehet. Tudod, anya, hogy papa mindig is szeretett utazni, szerintem most is örülne, ha utazhatna. Kérlek anya, segíts! – könyörgött.

Anya körbepásztázta a polcokat, szeme megakadt a Szomorú Sajt szeletelőn.

- Jaj, ne! – nyögte a Dadogó Diótörő. – Csak ezt ne...
De Anya már le is emelte a polcra és odaadta Dominik kezébe.
- Ez elég régi már, alig szeletel, biztosan hasznát veszed majd a gépednél – mosolygott.

A Dadogó Diótörő azt hitte, hogy elájul és biztosan lezuhan a polcra.

- Hát megtörtént, mégis kidobták... – sóhajtott. – Mi lesz így velem nélküle? Hiszen mindig az ő mosolygása aranyozta be az unalmas napjaimat.

Anya közben beindította a turmixgépet. A zaj szinte elviselhetetlen volt, de kapóra jött a diótörőnek, hogy lekiáltson barátjuknak, az Egéreleresztő Egérfogónak:

- Most mit csinálunk? Hogyan menthetnénk meg? – kérdezte.
- Megmenteni? – értetlenkedett az egérfogó. – Miért kéne megmenteni?
- Kidobták. Vissza kell őket szereznünk valahogy! – kiáltotta a diótörő.
- Egyáltalán nem dobták ki, újrahasznosítják. Ő most is hasznos holmi lesz, csak valahogy másként. Hallottad, Papának készül belőle időgép. Mi ez, ha nem egy igazi karrier? – kacsintott a Dadogó Diótörőre.
- Én nem is tudom, hogy te miféle szerkezet vagy – nyögte az bágyadtan a diótörő és arcát a tenyerébe temette.

Ekkor megállt a gép, újra sári csend lett a konyhában. Anya tésztát gyúrt. A kis pogácsaszaggatók tolakodni kezdtek a polcon. Mindegyik imádta, ha használták őket. A lisztől valaki az egyik polcon egy halkat tüszentett.

Apa lépett a konyhába. Magához vett egy kést, nyilván a fenyőfa faragásához és egy puszit nyomott Anya homlokára. A Dadogó Diótörő szíve összeszorult a polcon.

A pogácsák a tepsibe kerültek és mindenki várta, hogy rákerüljön a sor, hogy ő is hasznos lehessen egy picit ezen a jeles napon.

Dominik beszaladt a konyhába, szájában egy szaloncukrot majszolva, Anyára kiáltott:

- Anya, segítened kell! Még valami hiányzik. Kellene valami, ami beindítja a szerkezetet. Valami, ami hosszúkás és állítható vagy ilyesmi. Van itt valami ilyesmi? Ugye van? – kérlelte anyját.

Anya megint körülnézett, fordult egyet és a Dadogó Diótörőt némán Dominik kezébe nyomta. Dominik pedig már futott is az új zsákmánnyal, hogy Papának elkészüljön a fantasztikus időgép.

A konyhában néma csend lett. Mindenki csak figyelt, a feszültséget szinte tapintani lehetett. Anya éppen nekilátott csokoládés krémet keverni, amikor a sarokban megszólalt az Egéreleresztő Egérfogó:

- Mi van pupákok? Nincs semmi baj sem, minden a lehető legjobb módon történik. Senkit sem dobtak ki, újrahasznosítják őket és ők ketten végre együtt lesznek – nevetett és mondandójára mindenki megkönnyebbült.
- Nem dobnak ki senkit – mosolygott a teáskanna. – Hiszen karácsony van. Ajándék lesz belőlük. Micsoda ajándék, egy időgép!

És valóban. Aznap senkit sem dobtak a szemétkbe. Nem volt selejtezés, nem volt több sírás, csak boldogság, melegség, karácsonyi fények és nagyon finom illatok.

Dominik megépítette az időgépet, aminek Papa nagyon örült. Bár használni nem tudta, de nagyon fontos volt számára ez az ajándék. A kisfiú jó szorosan egymáshoz kötötte a Szomorú Sajtszeletelőt és a Dadogó Diótörőt és a sajtszeletelő lány csak most vette észre, hogy milyen jóképű fiú ez a diótörő. Örült, hogy barátjával most is együtt lehetnek és hogy ilyen becses ajándék készült belőlük.

A hó egész éjjel hullott, az utca csendes volt és néptelen. A konyha lakói álmra hajtották fejüket. Büszkék és fáradtak voltak, hogy helyt álltak ezen a nagy napon.

A sarokból előbújott az Egéreleresztő Egérfogó:

- Micsoda nap! – szólt halkán. – Boldog karácsonyt mindenkinek!

